

Het raadsel van de piraten

Proloog:

De tralies van de cellen waren grijs, heel grijs. De gezichten van de gevangenen waren bijna net zo grijs, maar anders dan de tralies van angst. Want zij waren piraten, gevangen piraten in afwachting van hun executie. Maar drie van hen hadden hoop. Hoop was zeldzaam in deze kooien. Maar deze drie hadden wat, want in een van de cellen waren de gevangenen sterk en was het slot roestig. Hun kapitein sprak op dat moment tot hen: "Jullie weten dat jullie mijn enige hoop zijn, want ik kom hier zelf niet levend uit. Dus neem dit houten briefje! Het is alles wat ik heb; misschien wel alles wat ik ooit heb gehad!"

Enigszins verloren namen de drie piraten het stuk hout aan: hun kapitein moet gek geworden zijn; misschien geen verrassing in het aangezicht van een naderende dood. Toen de kapitein in slaap viel, keek een van de drie naar het hout. Als je goed keek in het licht van de fakkels die het gebied achter de cellen spaarzaam verlichtten, kon je symbolen op het briefje herkennen: het moesten letters zijn, zorgvuldig in het hout gekerfd. Marik moest dat zien! Hij werd door de anderen beschouwd als de slimste van de bemanning, hij was tenslotte de enige die kon lezen. Waarom? Niemand wist het precies en niemand durfde het te vragen: piraten waren mensen zonder geschiedenis. Toch waren er een paar verhalen over Marik onder de bemanning: sommigen vermoedden zelfs dat Marik de zoon was van een koning die hem had verstoten. Toen het hout aan Marik werd overhandigd, las hij langzaam voor: "W-o der-löw-e wo-hnt, die Kis-teim Him-mel tronen!".

1.

Het was winter. De besneeuwde stoep van Braunschweig glinsterde in het licht van de fakkel. De hand die de fakkel vasthield, helemaal rood van de kou, was absurd klein en was van Begina, Begina Harleb. Ze was 13 jaar oud, maar erg klein voor haar leeftijd. Begina's vader was een succesvol koopman in de Hanze en zeer ambitieus als het ging om de verkoop van zijn goederen. Hij was van mening dat haar tweelingbroer Henning op een dag zijn erfenis moest aanvaarden en ook een veelgevraagd koopman moest worden. Henning was dezelfde mening toegedaan! Maar Begina wilde niets liever dan een glorieuze toekomst als koopman. Vader en zoon waren van mening dat het beroep van koopman niet het juiste was voor vrouwen en meisjes. Ze konden beter de hele dag thuis zitten, het huishouden doen en wachten tot hun man terugkwam. "Nou, dat is een geweldige kijk op mijn leven!" dacht Begina uitdagend.

Dat was ook de reden waarom ze nu buiten door de straten liep in de koude decembermaand. Begina kon zich de woorden van haar vader tijdens de ruzie nog goed herinneren: "Je bent een meisje, je gaat trouwen en je gaat voor het huis en de kinderen zorgen! Er is nooit een 'koopman van de Hanze' geweest en dat zal zo blijven, begrijp je me?"

Toen rende ze weg. Gewoon op en weg. Weg van haar vader, weg van de ruzie, weg van alles. Ze zou bewijzen dat ze net zo'n goede zakenvrouw zou zijn als Henning. Ze zou bewijzen dat er meer in het leven was voor vrouwen en meisjes dan trouwen en wachten op een man. Ze zou sterk zijn. Ze zou vechten!

Toen Begina eindelijk de kleine steiger van de haven van Oker bereikte, hoorde ze de golven zachtjes tegen de boeg van een kleine, houten boot kabbelen. Het water speelde met de planken, alsof het hen uitnodigde om mee te spelen, om te dansen met de golven, om de trekkracht van de rivier te volgen naar de wijde wereld. Een wereld die voor Begina onbereikbaar was, een wereld waar ze alleen maar van kon dromen.

Als koopman van de Hanze kende haar vader deze wijde wereld. Hij was op zoveel verschillende plaatsen in de wereld geweest om zijn waren te verkopen dat Begina geen getal meer kon bedenken.

Plotseling zag ze een schaduw over het dek van de boot dwarrelen. Begina knee haar ogen dicht om het beter te kunnen zien. Maar de duisternis had de mysterieuze schaduw al opgeslokt. Dus bleef Begina de kustlijn volgen. Haar voetstappen weerklonken over het water en langs de oever, dus ze was bang dat iemand door zou hebben dat ze nog steeds alleen liep op dit late uur. Plotseling vermengde een andere echo zich met haar voetstappen. Een schuifelend, zwaar geluid. Alsof er iets over de hobbelige kasseien sleepte. Begina draaide zich langzaam om - en zag iemand, of liever wat? Of liever, wie? Want er stond een schaduw achter haar. Ze wist zeker dat het die van de boot was. De schaduw was gehuld in een jas waarvan de kraag zo hoog was opgetrokken dat zijn gezicht bedekt was. Hij droeg ook laarzen die zo breed waren dat ze zelfs voor een olifant te groot zouden zijn, en een hoed die letterlijk op zijn hoofd smolt. "W, wie, wie ben jij?" vroeg Begina stotterend. De schaduw mompelde alleen iets onverstaanbaars en gebaarde toen dat ze hem moest volgen. "W, waar gaan we heen?" vroeg Begina, nu nog angstiger dan eerst. "Volg!" was alles wat de schaduw kon uitbrengen. Het was niet veel meer dan een grom en zijn stem klonk alsof hij al jaren zout water had gedronken. Ruw en nors. Toen Begina zich niet verroerde, sleurde de schaduw haar ruw mee naar een van de steegjes die van de haven af leidden.

2.

Het steegje was het donkerste dat Begina ooit had gezien, en verreweg het smerigste, stinkendste en schaduwrijkste. De huizen links en rechts waren meer stapels planken dan huizen, met gesloten deuren en dichtgetimmerde ramen. Een ijzige rilling liep over Begina's rug. Vreemd, ze was hier nog nooit geweest, hoewel Begina zou zweren dat ze elke straat in Brunswick kende. De schaduw duwde haar een van de huizen binnen, dat zo vervallen was dat het nauwelijks een huis genoemd kon worden.

"Hé, wat doe je?" protesteerde ze. "Kom met me mee!" beval de schaduw grommend. Omdat het geen zin had om te proberen zich uit de armen van de schaduw te wurmen - ze zou het toch niet redden - liet Begina zich het krot van een huis in sleuren.

Het was beslist een krot: zowel van buiten als van binnen. Ze bevonden zich in een kleine, vierkante kamer. De vloer was zo bedekt met stof dat het wel een grijs tapijt leek. Kaarsenpeuken en etensresten lagen opgestapeld op een ronde, bruine tafel en stro lag verspreid op de vloer, druipend van het muffe regenwater onder de ingeslagen ramen. "W, wat wil je van me?" vroeg Begina angstig. "Laten we meteen ter zake komen..." mopperde de schaduw. "Als je ons helpt met een kleinigheidje, zorgen we ervoor dat je de erfenis van je vader kunt aanvaarden en een koopman van de Hanze kunt worden." "En wie ben jij?" vroeg Begina. 'Dat is niet belangrijk...' gromde de schaduw. "Hoe moet ik een pact met je sluiten als ik niet weet wat ik moet doen of wie je bent? En trouwens, waar zijn de anderen?" Begina liet zich niet zo gemakkelijk ontmoedigen. "Heel goed. Ik geef je de antwoorden en jij geeft me je belofte," gaf de schaduw toe. "Welke belofte?" vroeg ze. "Goed, maar ik zal het je niet gemakkelijk maken! Mijn naam is Marik en ik kom uit Lübeck. Je hebt de opdracht gekregen om het handelsnetwerk van je vader, Brunswijk, te bespioneren en ons daarover te rapporteren. In ruil daarvoor zullen wij ervoor zorgen dat je een Hanzehandelaar wordt."

Begina wankelde achteruit. Dat was te veel! Hoe kende hij haar vader? Hoe wist hij waar ze van droomde? Haar vader had haar altijd gewaarschuwd voor louche figuren, schurken, rovers en piraten, en nu werd ze ontvoerd! Maar toen vielen de realisaties als puzzelstukjes door elkaar in haar hoofd. De stem van de schim, Marik, had geklonken alsof hij al jaren alleen maar zout water had gedronken, wat waarschijnlijk ook waar was. En zijn kleren waren niet die van een Hanzekoopman uit Lübeck. Begina stelde zich een piraat voor als Marik! De schuit waar hij overheen was gescheurd was waarschijnlijk het piratenschip. En met "wij" bedoelde hij zijn bemanning! Maar wat deden piraten zo diep landinwaarts, op een kleine schuit in een piepklein

haventje aan de Oker, dat beter een aanlegsteiger genoemd kon worden? En wat hij van haar vroeg! Ook al mocht Begina haar vader niet, ze wilde niet het hele handelsnetwerk van Brunswijk verraden! Maar hoe moest ze zich gedragen - in dit huis, in deze steeg, in deze duisternis? Welke kant ze ook op keek, toen Marik haar vragend aankeek, was er maar één antwoord. "Ja," stamelde ze.

Toen de schaduw vertrok, floot hij een deuntje. Een melodie die haar deed denken aan wilde kaapritten, eenzame stranden en verborgen schatten. Begina durfde het huis pas weer te verlaten lang nadat de slepende voetstappen waren weggestorven. "We zullen praten," had de schaduw tegen haar gezegd toen hij haar achterliet. "Ik hoop het niet!" had Begina gedacht, terwijl ze haar adem inhield.

Nu, toen ze dicht bij de deur kwam, stapte ze op iets hards. Ze raapte een stuk hout op en hield het tegen het spaarzame licht. Een briefje van hout! De piraat moet het verloren hebben.

3.

De schuit schommelde op en neer toen ze aanmeerde in een van de kleine havens van Brunswijk. Maar kon je het een haven noemen? Zeker niet, het leek in niets op de grote haven in Lübeck, alleen maar een steiger.

De norse stem van zijn vader haalde hem uit zijn gedachten over binnenvaartschepen, aanlegsteigers en havens. "Help de goederen uitladen, zoon! Ik ga zo met de anderen naar de douane, dus kom op! Weg, weg!"

Oh, wat haatte hij het koopmansleven! Hij zou veel liever in een huis wonen en daar blijven. Maar nee, hij moest de enige zoon van zijn vader zijn en die had andere plannen met hem. Hij zou op een dag zijn zaak overnemen en moest alle dingen leren die hij niet wilde en nooit had gewild. Hij pakte een krat op, maar terwijl hij het nog overboord aan het gooien was, zei zijn vader: "Zo is het genoeg!" Het gebeurde de hele tijd, maar zoals altijd volgde hij hem zonder protest in de richting waar het douanekantoor zich waarschijnlijk bevond.

Toen ze voor het douanegebouw stonden, liep er een koude rilling over zijn rug. Het zag er zo dreigend uit en toch trok zijn vader hem er naartoe met een "Kom op, Paris!". Binnen werden ze begroet door een middelgrote man met een volle grijze baard. Hij gebaarde dat ze hem moesten volgen en leidde hen een hal in, waar hij achter een grote tafel ging zitten. Hij keek hen begerig aan. "Welke goederen willen jullie verkopen in Braunschweig?" kwam de man meteen ter zake. "Er zijn 150 lengtes stof, 20 huiden...". De vader somde alles op wat ze hadden meegebracht. Hij eindigde met "acht porseleinen kannen" en keek de man aan. Die nam zijn tijd met zijn antwoord en keek zijn tegenhanger uiteindelijk veeleisend aan. "Dat brengt ons op 12 zilveren munten." Paris' vader gaf de man snel de 12 zilveren munten en trok Paris mee naar buiten. "We gaan naar de wolmarkt," zei hij.

4.

Het moet al erg laat zijn geweest tegen de tijd dat Begina naar buiten stapte, de koele avondlucht in. Ze liep haastig over de kasseien en wilde zo snel mogelijk naar huis, de warmte in, ook al zou ze daar haar vader tegenkomen.

Toen Begina eindelijk weer bij het haventje van Oker was aangekomen, haalde ze het kleine houten briefje tevoorschijn om het van dichtbij te bekijken. Het briefje was ongeveer zo groot als haar hand en gemaakt van glad eikenhout. Als Begina haar ogen dichtknijpte, kon ze de woorden lezen die in het hout waren gekerfd: "Waar de leeuw woont, druip de doos in de lucht." Dat klonk als een raadsel! Maar voordat Begina er verder over na kon denken, botste ze tegen een jongen op. "Hé, kijk uit!" mompelde Begina. Ze wilde net verder lopen, maar stopte toen ze een klein houten briefje in zijn handen zag. "Hoe kom je daaraan?" stamelde Begina verbijsterd. "Wat? - Oh, het briefje? Ik vond het op het kerkhof. Erm, maar jij hebt er ook een... Weet je wat je ermee zou

kunnen doen?"

De jongen streek nerveus zijn ruige bruine haar glad met zijn vingers. Hij was ongeveer even oud als Begina en zijn gezicht was bezaaid met ontelbare sproeten. Hij was nogal tener en droeg een veer om zijn nek, die aan een lang leren koord vastzat. "Nee, ik weet het niet. Ik heb het nog maar net gevonden. Ik heet Begina, en jij?" antwoordde ze. "Ik ben Paris," antwoordde de jongen, maar hij werd onderbroken: "Paris! Kom op, we moeten gaan!" klonk een mannenstem vanuit een van de vele vertakte havenstraatjes. "Eh, ik moet gaan. Misschien zie ik je nog wel!" riep Paris, voordat hij een van de vele steegjes in stormde waar de stem vandaan was gekomen.

Begina bleef verward staan. Dat was een korte kennismaking geweest. Verdomme, waarom was Paris zo snel weggegaan? Ze had graag meer geweten over die houten briefjes! Waren er meer van? Was het briefje van Paris ook beschreven? Zo ja, wat stond erop?

5.

Paris liet zijn blik over de kraampjes van de wolmarkt dwalen en betwijfelde of hij er ooit nog weg zou gaan. Zijn vader daarentegen was verrukt over alle mensen die stoffen kochten. Op een gegeven moment verveelde hij zich en glipte weg. Hij liep de Kaiserstraße in en sloeg rechtsaf en nog eens rechtsaf (zo kon hij de weg gemakkelijker onthouden) tot hij plotseling op een begraafplaats stond.

Parijs hield van begraafplaatsen omdat ze altijd zo stil en vredig waren. Het voelde zoveel anders dan het constante lawaai op schepen. Daar floot de wind en klonk het geschreeuw van mannen door de lucht. Maar op begraafplaatsen vond je die oneindige stilte. Paris liep om een paar graven heen toen zijn oog viel op iets houten op een van de graven. Hij bukte zich en raapte het op. Het was een klein briefje. Het was fijn gemaakt en gepolijst tot in het kleinste detail. Paris stopte het in zijn broekzak. Hij wist niet wat hij er nog meer mee kon doen.

Toen liep hij terug naar de wolmarkt. Zijn vader was daar zijn spullen aan het inpakken. "Waar ben je geweest!" riep hij boos naar Paris. "Eh...dus.... Ik...", stamelde Paris. "Nou, het geeft niet", zei Paris' vader. Deze ommezwaaai was typerend voor hem. Toen alles was opgeborgen, gingen ze op weg. Paris kon zijn vader nauwelijks bijhouden. Net toen hij probeerde hem in te halen, botste hij tegen een meisje op. "Hé, kijk uit!" mompelde het meisje. Plotseling stopte ze abrupt en vroeg verbijsterd: "W...hoe kom je daaraan?". "Wat? - Oh, het briefje? Ik vond het op het kerkhof. Erm, maar jij hebt er ook een... Weet je wat je ermee zou kunnen doen?" vroeg Paris nerveus. Het meisje keek hem aan en antwoordde: "Nee, ik weet het niet. Ik heb het nog maar net gevonden. Ik heet Begina, en jij?" "Ik ben Paris," antwoordde Paris toen zijn vader hem onderbrak. Hij was al verder gegaan en riep hem nu van een afstand: "Paris! Kom op, we moeten verder!" Paris verontschuldigde zich snel: "Eh, ik moet gaan. Misschien tot ziens!" en stormde achter zijn vader aan.

6.

"Stefan, word wakker!" riep een kinderlijke stem. Stefan schrok op uit zijn droom en keek in het gezicht van een klein meisje. Hij was een beetje verdrietig dat de droom zo snel voorbij was, maar hij was blij, zoals hij elke ochtend was als hij Grete zag. "Bedankt dat je me wakker hebt gemaakt, Grete!" zei hij terwijl hij haar aankeek. Ze antwoordde: "Ik deed het met plezier. Ik heb wat brood voor je ingepakt en rust nu maar lekker uit!" Stefan knikte en nam afscheid, zoals hij elke ochtend deed.

Hij liep weg en keek om naar Grete. Het meisje met het lange, krullende kastanjebruine haar zwaaide hem na. Een glimlach verspreidde zich over Stefans gezicht. Grete was een echte hulp die hij goed kon gebruiken. Het was goed om haar zo vaak mogelijk in de buurt te hebben, ondanks haar baan als dienstmeisje. Hij keek in de zak die Grete hem eerder had gegeven. Er zat wat brood in en een hartvormig stuk hout. Grete had het hem elke dag gegeven sinds ze het gevonden had.

Grijnzend haastte hij zich verder. Hoe sneller hij bij het Gewandhaus was, hoe sneller hij weer thuis was bij Grete. Stefan dacht aan zijn werk, hij was een jongen bij Faust, zijn meester. Faust was een stoffenhandelaar en Stefan hielp hem waar nodig. Daar was hij niet slecht in. Stefan keek om zich heen, hij was nu bijna bij het Gewandhaus en hoefde alleen nog maar de Altstadtmarkt over te steken om er te komen. Hij haastte zich met hoge snelheid naar het gebouw toe en opende de zware ijzeren deur. In het gebouw zelf was niet veel te beleven en hij liep meteen naar Faust toe. Hij droeg hem op om naar de achterkamer te gaan en de nieuwe partij stof te sorteren zodat het doorverkocht kon worden. Stefan slaakte een zucht en liep naar achteren, waar hij zijn zak in een houten krat liet vallen. Daarna liet hij zijn ogen over de manden vol stof dwalen. Ze bevatten allemaal stoffen in verschillende kleuren die rommelig in de manden waren gepropt.

Stefan haalde er een bundel uit en vouwde die op zodat hij minder ruimte in beslag nam. Hij legde het op de tafel naast hem en begon de stoffen op kleur en soort te sorteren en te vouwen. Hij werkte zo snel dat hij binnen een paar uur klaar was met de stoffenlevering en zijn brood kon eten. Maar zodra hij klaar was met eten, kwam de volgende grote lading stof binnen, die hij meteen begon te sorteren. Deze keer duurde het langer dan verwacht en toen het bijna avond was, was hij nog steeds niet klaar. Hij kwam echter maar een paar manden stof tekort toen Faust binnenkwam en zijn werk inspecteerde. Toen riep hij: "Dat is heel goed. Je wordt al beter! Ik heb een klusje voor je. Ga naar de haven en haal een bundel stof voor me op! Dan kun je verder sorteren." Stefan knikte en legde de rode bundel stof die hij vasthield opzij. Toen rende hij de trap van het kledinghuis af en opende de blauwe, licht glanzende ijzeren deur.

7.

"Grete! Mevrouw Adelheit vraagt naar je!" Marie, de kokkin, haastte zich weg.

Grete haastte zich om bij haar meesteres te komen. Toen ze de deur van de kamer van mevrouw Adelheit opende, stond de adellijke dame met uitgestrekte armen voor een hoge spiegel. Grete hield haar adem in. Ze wist niet wat het was. Was het de aanblik van zichzelf? Of was het het feit dat spiegels zo duur waren?

Grete was al in gedachten verzonken toen een harde stem haar terugbracht. "Luister je wel naar je meesteres?" Mevrouw Adelheit draaide haar hoofd zo ver als ze kon, want ze moest duidelijk stil blijven staan. Grete hoorde de stem van een dunne man die heen en weer scharrelde, mevrouw Adelheit de maat nam en haar verschillende stoffen liet zien. De kleermaker liep naar de ene hoek van de kamer en weer terug. Mevrouw Adelheit tuitte haar lippen en zei: "Ik wil dat je deze taken vanavond naar mijn tevredenheid hebt voltooid!" "Meesteres, ik heb niet goed geluisterd. Kunt u de opdrachten nog een keer herhalen?" "Heb je niet naar me geluisterd? Als mijn dienstmeid is het je plicht om naar mij te luisteren, ik ben je meesteres! Ik zal je later leren luisteren. Goed dan. Maar eerst moet je het avondeten klaarmaken met Marie. Mijn lieve man komt terug van een lange reis."

Terwijl mevrouw Adelheit met haar man aan tafel zat, vertelde hij haar over zijn reis.

"Stel je voor, ik heb een briefje van hout gevonden." - "Maar wat heb je aan een houten briefje?" "Ik weet het niet, maar het heeft iets mysterieus. Er staat iets op over een kist die het kan openen..."

Dat was alles wat Grete hoorde. Een klein, houten voorwerp viel haar op. Het houten briefje lag op een klein krukje.

Als ze hier zou blijven, zou ze zeker weer tot diep in de nacht moeten werken als straf voor haar onoplettendheid. Ze wilde weg. Ze wilde Stefan ontmoeten en hem het briefje laten zien. Haar hand sloot zich om het stuk hout en ze verliet het huis.

8.

Stefan rende weg. Over de Altstadtmarkt de duisternis in. De schemering was al ingevallen en hij

was bang dat hij niet voor het donker terug zou zijn. Grete zou zich zorgen maken. Toen Stefan de Oker zag glinsteren in de duisternis, remde hij af. Het stonk er vreselijk, maar hij had het niet gezien. Het stonk verschrikkelijk, maar hij moest doorgaan om het spul te krijgen. Hij liep door kleine steegjes in de richting van de haven. Van een afstand kon hij mannen horen schreeuwen in kroegen. Maar hij liep door en verliet het levendige deel van de haven. Er waren hier nauwelijks mensen. Helemaal achteraan bij de laatste aanlegplaats was het kamp waar hij heen moest. Stefan liep verder. Opeens hoorde hij een griezelige stem: "Ja, je hebt gelijk, Marik." Stefan schrok, zocht snel dekking achter twee vaten en luisterde. "Ja. De kist is van ons!" Stefan gluurde achter de twee vaten vandaan en keek naar een schuit die vlakbij op de steiger lag. Er stonden twee mannen op. Een van hen, die Marik moest zijn, antwoordde: "Ik hoop dat we de kist op tijd vinden voordat iemand anders dat doet!" "Ja! Nu moeten we alleen nog de rest van de houten briefjes vinden," antwoordde de ander. Hij had een olielamp bij zich, die Stefan zag. Even vreesde hij dat het licht hem zou verraden, toen een derde, nog hardere stem hem bereikte: "Hoe moeten we dat doen? Hoe moeten we ze vinden?" - "Ik weet het niet. Maar we mogen ons niet laten neerhalen. Onze oude kapitein is niet voor niets gestorven! We worden rijk. Als we maar wisten waar die verdomde andere biljetten zijn." "Hier in Braunschweig. We zijn heel dichtbij," mompelde Marik. Een wolk verduisterde de lucht en een onheilspellend gevoel verspreidde zich door Stefans maag.

Wordt vervolgd.

Vertaald met DeepL.com (Pro-versie)